

Η μοναξιά

Σε ένα βράχο στην ακρογιαλιά
ένας άντρας αγναντεύει τη θάλασσα την πλατιά
νιώθοντας όμως μοναξιά
γιατί δεν του μιλούσε κανείς πια.

Είχε πάει στη Γερμανία για να βρει δουλειά. Μα
κανέναν δεν ήξερε εκεί καλά και όλοι μιλούσαν
Γερμανικά, και κανείς δεν μιλούσε Ελληνικά.

Κοιτώντας το ηλιοβασίλεμα απ' τα
μάτια του ένα δάκρυ κυλά.
Σκοτεινιάζει κι 'ναι μόνος και του
μεγαλώνει ο πόνος το φεγγάρι έχει
βγει όμως εκείνος είναι ακόμα εκεί.

Μεσ' στη νύχτα τριγυρνά
όμως η μοναξιά του δεν περνά
κι είναι δώδεκα παρά
κι εκείνος στους δρόμους ακόμα περπατά.

θέλει να δει την πατρίδα του ξανά και λέει σιγανά: Την
πατρίδα που αγαπώ δεν μπορώ να την ειδώ και
γιαυτό τόσο πολύ πονώ.

Τα πουλιά τιτιβίζουν δυνατά
και σκέφτεται πως δεν είναι μόνος πια
έχει παρέα τα πουλιά
και σιγά σιγά ο πόνος φεύγει απ' την καρδιά.

Είναι σκληρή η μοναξιά
του γεμίζει λύπη την καρδιά
αυτός όμως τελικά την ξεπερνά
και το θλιμένο πρόσωπο του γεμίζει από χαρά

Σάντν Σταυρίδη